

רישמית, קל לנחש מי סיפק את החומר למיטרה.

בשכנות לשפירא

איך טיפס אלבין לגרולה? השבוע מלאו העיתונים בסיפורים מעליי דמעות על הנער הכישרוני, יוצא הרופן, הרגיש והעדין. בעסקים הוא לא היה כזה.

סיפור חייו מתחיל בתל-אביב. בשנת 1944 נולד כבן יחיד לסמואל וגניה. האב, סוחר-בגדים קטן, והאם, תופרת, הביאו אותו לעולם בגיל מתקדם מאוד.

הוא גדל ברחוב הוברמן בתל-אביב. למד בכיתה-הספר היסודי הכרמל ואי-הריכך בתיכון עירוני א'. היתה לו תפיסה מהירה לשפות ואהבה לידע

לפירוד היא אחרת לגמרי. רק השבוע היא התבררה כמלאה חריפותה. ביום הראשון השבוע סיפר מפכ"ל המיטרה, דויד קראוס, בוועדת העורכים, שלא לייחוס, כי המתלונן שהביא למעשה למעצרו של אלבין לא היה אלא חתנו של אייזנברג, מאיר רוזנפלד, הוא יושבראש מועצת המנהלים של חברת פיריון. עליפי התלונה, נחשד אלבין בכך, שגנב מהחברה שני מיליון דולר, אותם העביר בררך מתווכמת לחברות אחרות שהיו בשליטתו או, לפני שלוש שנים.

רוזנפלד מיהר להכחיש וסיפר שבי-סר-הכל הוזמן למסור עדות ביחידתו של גונן. אחר-כך קראוס חזר בו וסיפר שהחקירה החלה כבר לפני חודשיים, ולא בגלל תלונתו של רוזנפלד. אבל גם אם רוזנפלד לא הגיש תלונה

ליטית משלו. בשלב מסוים החליט האיגוד העובדים הליברליים, ובעזרתו הליברלית. אך כאן נתקל באיש זקן וקשה, צבי רנר, שסיכל את המזימה, שלוותה בזיוף טפסי-הרשמה לאיגוד. בעזרת גילוי בהעולם הזה נכשל התמרון המכוער (ראה קורא יקר).

בעיקבות הכישלון לא נטש אלבין את הפוליטיקה. להיפך. הוא החליט להמשיך למשוך בחוטים מאחורי הקלעים. הוא כרת ברית עם מיכה רייסר, איש תנועת-החרות, וכיחד הקימו את מועדון-התרבות הימני היקב. ברובו גם החליט שמיפעל לודגיה של קבוצת-אייזנברג יעניק חסות לקבוצת-כדורסל של הפועל רמת-גן-גיבעתיים, ועמד ביחד עם ח'כ העבודה מיכה חריש כראש אגודת-הידידות של הי-קבוצה.

הצלחתו בכורסה הפכו לשם רב, והוא היה להיט מבוקש במסיבות ובאירועים החברתיים. כאשר ערך את ברית-המילה לבנו מולי לפני שנתיים, בבית אסיה, שימש אייזנברג כסגן, וכל הצמרת הכלכלית והחברתית הישראלית נכחה שם.

מרוע הוא נפל? האם הוא מת קלינית ברנע שניתק כבל החמצן שלו לכורסה, כמפלתי-המניית הגרולה בי-ניואר 1983?

לפני שנה הוכה הרחוב הכלכלי בתרומה, כאשר נודע כמפתיע שאלבין ויונתן זוכוביצקי - חברו מנעורים, הנשוי לאסתר, בתו של אייזנברג - סולקו מן הקונצרן. בקבוצת אייזנברג דובר על אירגון מחדש של הקבוצה והשקעותיה בארץ, "לנוכח האירועים". דובר או על כך שהכורסה מתה, שאלבין אשר התמחה בהרצת מניות בכורסה, אינו נחזק עוד לאייזנברג. טענה נוספת שהושמעה ברקע היתה שאלבין הוא האחראי לכמה מכות ניצחות שנחל הקונצרן; ראשית לכל אתא. ואחר כך החברה לישראל.

ההפסדים המידיים היו בסדר-גודל של עשרות מיליוני דולר, והחובות שטרם נפרעו עלולים להגיע אף לחצי מיליארד. איש לא העלה או נדעתו שהסיבה

הלוויה בלי דמעות

רק אדם אחד הזיל דמעות של ממש בהלווייתו של מיכאל אלבין. אמו הישישה הובאה לבית העלמין מן הסנטוריום ה-שווייצר, שבו היא מאושפזת. ליד הקבר הפתוח לא עמדו יותר מ-200 איש.

לפני שנה וחצי, כשמיכאל אלבין היה בשיא הצלחתו, היה אדם זקוק למזל רב כדי לקבל, ולוא רק בטלפון, הזדמנות לשוחח עם נער-הפלא. בתור חיכו. מן הסתם, כמה שיחות עם פוליטיקאים ואנשי-עסקים, ששיחרו לפיתחו. כדי לאכול איתו ארוחת-צהריים צריך היה אדם להיות חשוב מאוד. וגם אז לקבוע את הפגישה זמן רב מראש. עכשיו, אחרי שמת, הצטמצם לפתע מיספר האנשים שביקשו לראות את איש-העסקים המת.

ההלוויה נערכה בבית-העלמין בקרית-שאול. הטקס נועד לשעה 3.30. בשעה 3.20 היו במקום פחות מ-30 איש. שר-התיירות אברהם שריר הגיע בין הראשונים. אחר-כך, ליד הקבר, הצטנעו בתוך הקהל גם השר משה ניסים וחברת-הכנסת שרה דורון. אמו של אלבין, בת ה-77, היתה ישובה במכונית אמריקאית, שחלונותיה סגורים. המכונית נסעה לאיטה אחרי תהלוכת ההלוויה. ליד הקבר יצאה האם מן המכונית. פנייה היו מעוותות מצער. היא נרכזה מעל הקבר. בעוד מלוויה אוחזים בזרועותיה, והתייפחה: "מיקוש! מיקוש! אתה מת!" משה ניסים צפה בה בפנים מאובנות. בעוד הזיעה ניגרת ונספגת בחולצתו הבהירה. למרות שסבורים כי התאבד, לא נקבר אלבין, כנהוג, מחוץ לגדר בית-הקברות. התיירוף ההלכתי היה שהמנוח ביצע את מעשהו הטראגי במצב של לחץ נפשי, ולכן אין זו ממש התאבדות. אולם הוא לא נקבר ליד אביו, בחלקה הנשמרת לאמו, אלא במרחק-מה, במקום מבודד.

האלמנה גליה לבשה שימלה שחורה. את ענייה הסתירה במשקפיים כהים. על ראשה היה צעיף-משי ענקי. בעל נקודות שחורות. תיסרוקתה היתה עשויה בקפדנות ופניה מאופרות היטב. היא לא בכתה הרבה. ומדי פעם שלחה חיוך מנחם אל מי שבא לעודד אותה. היא סירבה שייטמכו בה. והלכה בראש מורם ליד גופת בעלה. מרחוק היה נראה כאילו היא שלווה, אולם במבט בוחן אפשר היה לראות שהיא נושכת את שפתיה.

ההספדים היו קצרים. שר-התיירות, אברהם שריר, נשא הספד שארך בדיוק שתי דקות וארבעים שניות. חברו של המנוח, עמירם רבינוביץ, נשא גם הוא הספד, שעיקרו היה בקשת סליחה מן המנוח. ההספד הזה נמשך ארבעים וחמש שניות.

אחר-כך הכל התנהל בחיפזון. החון הצעיר גילגל במהירות את התפילות והגופה הוטמנה בקבר.

היתה ירידה או שתיים, שבעיניה נצצו דמעות. היתר צפו בקבורה בשקט. והטילו ריגבי-אדמה על הקבר.

לא היו הרבה פרחים. רק זר אחד. ועוד צרור-הדסים שהביאה האם.

בתום עשר דקות תם הכל. אנשי הניידת של גלי צה"ל התחילו לקפל את האנטנה. והאבלים החלו להתפור.

גליה אלבין, בלי דמעות בעיניה, חזרה להתאבל בווילה הריקה שלה ברחוב שטריקר. מיכאל רותם ■

השאלות הזו שואל:

המערכת הציגה את השאלות הבאות לדובר המיטרה:

1. מתי בדיוק הודיעה המיטרה למיכאל אלבין שהוא עצור?
2. מי החליט על מעצרו? האם היה חשש שאלבין יברח מן הארץ, או שינסה לחבל בחקירה?
3. היכן בילה אלבין את הלילה שבין שישו לשבת? האם היה עצור בבית-המעצר באבו-כביר? האם הוחזק בתא-בידוד או בחברת עצירים אחרים - ואילו? אם היה עצור במקום אחר - מהו?
4. מה קיבל העציר לארוחת-הערב? האם אכל?
5. האם היה במקום-המעצר שוטר, שהשגיח על העציר? האם נראו בעציר סימני-דיכאון? האם הזכיר התאבדות?
6. האם ניתן לאלבין בבוקר יום השבת להתרחץ ולהתגלח? האם קיבל ארוחת-בוקר?
7. האם ברור למיטרה שאלבין לא נפל קורבן להתעללות, בלילה שבו שהה בבית-המעצר?
8. מה היה הנושא המדוייק של החקירה?
9. האם הושפל אלבין בחקירתו? האם הובטח לו שישוחרר כמוצא-שבת אם ישתף פעולה? האם הושמעו כלפיו אימונים או פיתויים?
10. מדוע יצאו החוקרים מחדר-החקירות? האם היה זה חלק מטכניקה פסיכולוגית שמטרתה לשבור את החשוד?
11. האם נכון כי כאשר הזעיקה המיטרה אמבולנס, נאמר לתורן במגרדויד אדום שהמדובר ב-התקף-לב? אם כן - מדוע? דובר המיטרה סירב להשיב אף על אחת השאלות האלה.